

# LI FAIÒU DE PITALUGO

Tèste francés de P. ARENE revira en Prouvençau pèr lis afouga di coulòqui dóu dijòu au C. R. D. P., baileja pèr M. L. JULLIEN, (l'annado escolàri 1971. 72.)

## I

Dis auturo dóu Luberon i gravo de la Durènço, n'èro pèr tout lou terraire que gènt sèngo blodo ni vèsto, en taiolo que susavo e rusticavon; e, dins la vilo, li bourgès asseta à la fresco, souto li platano, sus lou cous tres ploumbant la plano, disien, en vesènt boulega aquèsti taco roujo e blanco:

— Se plòu quand fau, e que la semenço siegue bono, la Franço aquest an, mancara pas de faiòu.

Fau apoundre que Pertus se targo, e, es quasimen vrai, d'aiours, de pourgi de faiòu à la Franço entiero.

Aurié tambèn pouscu, Pertus, en bonadi sa terro e soun climat, faire veni de garanço, comme Avignoun, o bèn lou cardoun trepana coume Sant Roumié; aurié pouscu, Pertus, daura si terro de tousello roujo coume Arle, o lis ensaunóusi de poumo d'amour coume Antibò; pamens, Pertus à mies ama lou faiòu, liéume moudeste, que pamens, noun manco d'esté e de couquetarié, quouro si fielièrroun escaire e si fueio dentado tremolon dins l'aureto.

De tóutis aquéli semenaire, semenant coume d'enrabia, lou mai enrabia èro, de segur, lou brave Pitalugo.

Guèto i boutèu, ren cengla, s'escrimavo 'mé l'eissado, tèsto clinado. Quouro, dins soun terren bèn passa e crevela, noun s'atrouvè pu, ni caïau, ni racino, alor, plan-planet, dóu revès de l'óutis, pèr que l'aigo de l'eigau pousquèsse courre d'aise, l'adoubè en pèndo douço.

Lou terren acacha, prenguè un long courdèu, emé si dos caviheto que tanquè en terro, faguè tibra lou courdèu e tirè, paralèlo à l'orle dóu champ, uno, dos, tres, cinq, dès rego, reglado talo li ligno d'uno poutado musicalo sus li particioun de l'ourfecoun de Pertus.

Pièi, aguènt ansin tout regla, Pitalugo reprenquè uno pèr uno aquèsti rigolo, e, l'èr atentiéu, un geinoui au sòu, semenè.

— Semenèn de vènt, zounzounavo, que que n'en digué Moussu lou curat, es lou soulet mejan que me rèsto pèr pas recourda la chavano!

D'efet, Pitalugo semenavo de vènt, qu'à cha tres segoundo, mandavo la man à soun saquet; n'èro rèn qu'agantavo, n'èro rèn de rèn que soun gros det e soun indès sarra pausavon emé siuen dins la rego e que, de la paumo de la man gaucho, revessant tóuti li cop la terro trisso e balutado, tapavo li faiòu imaginàri.